

מ"ת 46181/06/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד נוג'ידאת, נזמיה נוג'ידאת, בועינה נוג'ידאת

בית משפט השלום בטבריה

מ"ת 46181-06-14 מדינת ישראל נ' נוג'ידאת(עציר) ואח'

בפני	כב' השופט ניר מישורי לב טוב
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	1. מוחמד נוג'ידאת (עציר) 2. נזמיה נוג'ידאת, בועינה נוג'ידאת

החלטה

בפני בקשת המבקשת לחילוט הערבויות אשר נחתמו והופקדו בידי המשיבים במסגרת תיק מ"ת 46181-06-14 בבית משפט השלום טבריה המתנהל בעניינו של משיב 1.

רקע

1. בתאריך 24/6/14 הוגש כנגד המשיב 1 ביחד עם נאשם אחר כתב אישום המייחס לו עבירות איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, היזק לרכוש במזיד בצוותא - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 + סעיף 29 לחוק העונשין, תקיפה סתם בצותא - עבירה לפי סעיף 379 + 29 לחוק העונשין, נסיון תקיפה סתם בצוותא - עבירה לפי סעיף 379 + 25 לחוק העונשין, התנהגות פרועה במקום ציבורי - עבירה לפי סעיף 216 (א)(1) + 25 לחוק העונשין.
2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה כנגד משיב 1 בקשה למעצרו עד תום ההליכים נגדו.

3. בתאריך 25/6/14 הוריתי על שחרורו של משיב 1 בתנאים המגבילים הבאים עד תום ההליכים נגדו:

"א. מעצר בית מלא בבית דודתו גב' שריפה נוג'ידאת ת.ז. 032984528 בבקא אל גרביה, שכונת

עמוד 1

כולפא ראשדין, בפיקוח מפקחת זו וכן המפקחת גב' נוגידאת נזמיה ת.ז. 058158841. המשיב 1 ישהה בכל רגע נתון בכתובת מעצר הבית בפיקוח אחת המשמורניות.

ב. חתימה על ערבות עצמית ע"ס 5,000 ₪ להבטחת שחרור בערובה והתייצבות המשיב 1 לדיונים בבית המשפט.

ג. חתימת המשמורניות על ערבות צד ג' ע"ס 5,000 ₪ כל אחת להבטחת שחרור בערובה והתייצבות המשיב 1 לדיונים בבית המשפט. אני פוטר את הערבות מהצגת תלוש משכורת לצורך חתימה.

ד. אי יצירת קשר עם המתלונן ועדי התביעה לרבות קשר עקיף או ישיר, איום או הטרדה.

ה. אני מורה כי המשיב ישוחרר בפיקוח אלקטרוני בכתובת מעצר הבית.

על המשיב להציג אישור מבזק בנוגע לקו נקי. אישור זה שיוגש לעיון בימ"ש הינו תנאי לשחרור המשיב ממעצרו.

ו. באם לא ימולאו כל התנאים לעיל יובא המשיב בפני ביום 29.6.14 שעה 08.30. בשלב זה המשיב עצור עד החלטה אחרת וישוחרר לאלתר עם מילוי כל תנאי השחרור בערובה."

4. בתאריך 7/7/14 ולאחר שהמשיב 1 השתתף בהסדרת הפיקוח האלקטרוני וניתנה הנחייה מערכתית כי לא ניתן לשחרר עצורים בתנאי פיקוח אלקטרוני הוריתי על המרת רכיב הפיקוח האלקטרוני בהוראה למבקש 1 להפקיד סך של 3000 ₪ להבטחת תנאי השחרור בערובה. לאחר הפקדת סכום זה שוחרר המשיב 1 בתנאים המפורטים בסעיף זה וסעיף 3 לעיל.

5. בתאריך 27/7/14 הוגשה על ידי המבקשת בקשה לעיון חוזר לצורך מעצרו של המשיב 1 עד תום ההליכים כנגדו ולחילוט הערבויות שהופקדו בתיק זה להבטחת תנאי השחרור בערובה. לציין כי המשיב 1 נעצר עד תום ההליכים בהסכמה במסגרת הבקשה לעיון חוזר ואילו הדיון בפני התקיים בבקשת המבקשת לחילוט הערבויות כנגד המבקש 1 ואימו, המבקשת 2.

6. **נימוקי הבקשה :**

להלן הנימוקים שהועלו על ידי המבקשת בבקשה לחילוט הערבויות :

א. בתאריך 9/7/14, יום לאחר שחרורו בפועל של המשיב 1 ממעצרו, התייצבה המפקחת שריפה נוג'ידאת (להלן: "שריפה"), דודתו של המשיב 1 ומסרה כי ביום 8/7/14 נמסר לה כי המשיב 1 שוחרר אך הנ"ל כלל לא הגיע לביתה בבאקה אל גרביה - מקום מעצר הבית וכי היא אינה מוכנה לפקח עליו. היא אמנם הסכימה לסייע בידי המשיב 1 אך זאת למספר ימים בלבד. הודעת שריפה הוצגה במהלך הדין בפני.

ב. המשטרה ערכה ביקורים בתאריך 16/7/14 בבית המשיבה 2, אימו של המשיב 1 בכפר בועינה נוג'ידאת, מדו"ח השוטר רס"מ מטר פארס עולה כי המשיב 1 לא היה בבית אימו, המשיבה 2 מסרה לשוטרים כי הוא נמצא בבית של שריפה. לאחר שהשוטרים הודיעו למשיבה 2 כי בנה לא התייצב למעצר הבית בבית שריפה, שוחחה משיבה 2 עם משיב 1 בפני השוטרים, מסרה לו כי השוטרים מחפשים אחריו ואף השוטר מטר שוחח עימו. משיב 1 מסר לשוטר מטר כי דודתו שריפה אינה רוצה כי ישהה בביתה ולכן עבר לשהות בבית דודתו אשואק באיזור באקה אל גרביה אך לא פנה בבקשה לבית המשפט ועשה כן על דעת עצמו. המשיב 1 סירב למסור לשוטר מטר את הכתובת המדויקת בה שוהה. המשיבה 2 מסרה לשוטר מטר כי אחותה אשואק מתגוררת בנתניה אך סירבה למסור פרטים נוספים. עוד הודע למשיבה 2 כי המשיב 1 נחשב כנמלט ממשומרת חוקית ועליו להסגיר עצמו בתחנת טבריה או בתחנת המשטרה הקרובה.

ג. מדו"ח שוטר תחנת עירון דורון מדר מיום 23/7/14 עולה כי ניסה לאתר כתובתה של שריפה בבאקה אל גרביה ללא הצלחה, שוחח טלפונית עם משיב 1 וזה מסר לשוטר כי הוא בדרך לבית החולים תל השומר כי כואבת לו היד. השוטר ביקש כי משיב 1 יכווין אותו לבית אך משיב 1 לא שיתף עם השוטר פעולה, לא רצה לענות לו וניתק את השיחה. בשחה נוספת באותו היום עם השוטר אמיר אבו שקארה טען משיב 1 כי נמצא בבית חולים תל השומר שכן ידו שבורה.

ד. בתאריך 24/7/14 שוחח השוטר ג'מיל אזרייק עם שריפה. זו מסרה כי נמצאת בכפר בועינה נוג'ידאת, אישרה כי לקחה את משיב 1 לבית החולים ביום 23/7/14 עקב פגיעה בידו וכי אין בכוונתה לחזור בקרוב לביתה בבאקה אל גרביה. בביקור שערך השוטר בביתה של שריפה בבאקה אל גרביה באותו היום לא נמצא איש במקום.

ה. במהלך הטיעונים בבקשה טענה ב"כ המבקשת כי המשיב 1 נתפס באילת תוך שהוא ממשיך ומפר את תנאי השחרור בערובה.

ו. בעדותה במשטרה מיום 23/7/14 טענה משיבה 2 כי משיב 1 נמצא במעצר בית מלא בבית שריפה וכי היא לא יודעת שאין הדבר כך. היא מציינת כי שריפה לא אמרה לה שמשיב 1 לא התייצב למעצר בית בביתה. היא מציינת במפורש כי לקחה את משיב 1 בעצמה לבית שריפה ושם בצומת פגשה אותם שריפה ולקחה את משיב 1 אליה.

ז. לאור האמור לעיל טוענת המבקשת כי משיב 1 רמס ברגל גסה את הוראות בית המשפט שנתן בו אמון, לא התייצב בכתובת מעצר הבית ועשה כל שאל ידו כדי להכשיל המשטרה בניסיונות איתורו.

בהתייחס למשיבה 2 טוענת המבקשת כי משיבה זו לא הודיעה למשטרה על אי התייצבותו של משיב 1 למעצר הבית, כפי שעשתה שריפה וכי הצהרותיה בפני בית המשפט היו ריקות מתוכן.

להלן הנימוקים שהועלו על ידי המשיבים בבקשתם שלא לחלט את הערבויות:

א. משיב 1 מבקש שלא לחלט את הערבויות אותם הפקיד ועליהם חתם. הוא טען בפני כי היה בכל התקופה בבית שריפה בתנאי מעצר בית מלא, המשטרה התקשרה אך שריפה אמרה לו שלא יגיד היכן נמצא כדי לא לעשות לה בושות בפני השכנים. בעלה של שריפה גירש אותו מהבית, משיב 1 ישב שעתים בחוץ, התקשר לעורך דינו כדי שימצא לו חלופה חדשה ונסע לאילת והיה אצל אח שלו בבית. הוא מודה כי לא קיבל אישור מהמשטרה לנסוע לאילת אך אמר במחסום כי אמור לשהות במעצר בית. לטענתו שהה רק יום אחד באילת.

ב. משיבה 2 העידה בפני כי דאגה לשחרור משיב 1 מבית מעצר צלמון לאחר שלוותה 3000 ₪. בפני טענה כי שלחה אותו לבאקה ולא נסעה עמו לשם. טוענת כי שריפה התלוננה כנגד משיב 1 בשל סכסוך שיש למשיבה 2 עם אחיה. משיבה 2 טוענת למצב כלכלי קשה, הציגה ראיות לקיום חובות לחברת החשמל וחובות ארנונה, חיה מקצבת הבטחת הכנסה לטענתה (לא הוצג מסמך בנושא), טענה למצב רפואי קשה ממנו סובלת כגון לחץ דם גבוה, מיגרנה, סחרחורת וכי לא רואה בעין אחת אך לא הוצגו אסמכתאות רפואיות.

דין והכרעה:

סעיף 51 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 קובע כי -

"(א) שופט הדן בענינו של משוחרר בערובה, שהובא לפניו בשל הפרת תנאי מתנאי השחרור, רשאי להורות על חילוט הערבות, ואם התגבשה עילת מעצר, לעצרו או לשחררו בערובה בתנאים שיקבע.

(ב) נוכח שופט כי משוחרר בערובה הפר תנאי מתנאי השחרור וכי לא ניתן להביאו בפניו, רשאי הוא להורות על חילוט הערבות.

(ג) בקשה לחילוט ערבות שניתנה על ידי ערב לא תידון אלא אם כן ניתנה לערב הזדמנות להשמיע את טענותיו."

בתאריך 27/7/14 התקיים הדיון הראשוני בבקשת המבקשת לחילוט הערבויות וזאת בטרם נעצר משיב 1 בגין הפרת תנאי השחרור בערובה. במועד זה נכחה המשיבה 2, קיבלה לידיה את חומר החקירה הנזכר לעיל, עליו מסתמכת המבקשת בבקשתה לחילוט הערבויות והדיון בבקשה התקיים ביום 5/8/14 בנוכחות שני המשיבים ובהיות משיב 1 מיוצג על ידי עורך דינו. במעמד הדיון מסרו שני המשיבים את גירסתם לנוכח טענות המבקשת וביקשו שלא לחלט את הערבויות אשר הופקדו ונחתמו לצורך שחרור משיב 1 בתנאים מגבילים.

מכאן כי לשני המשיבים ניתנה הזדמנות להשמיע את טענותיהם כאמור בדרישות סעיף 51 לעיל.

האם הפר המשיב 1 את תנאי השחרור בערובה ?

הגם שאין בית משפט זה שומע את כלל הראיות בתיק הפרת ההוראה החוקית כנגד המשיב 1 ואינו נדרש להכרעה האם קיימות ראיות מעבר לספק סביר לביצוע עבירות הפרת הוראה חוקית על ידו הרי שמשמיעת גרסאות המשיבים ועיון במסמכים עליהם מסתמכת המבקשת קובע אני כי הוכח בפני, ברמה הנדרשת להליך שבפני, כי משיב 1 הפר את תנאי השחרור בערובה וזאת מספר פעמים במהלך התקופה הקצרה מיום שחרורו ועד מעצרו באילת וזאת לאור האמור לעיל :

א. אין חולק כי המשיב עזב את מקום מגוריו, יהיו אלו באשר יהיו ונסע לעיר אילת. המשיב 1 מודה כי עשה כן ללא כל אישור מהמשטרה ובוודאי שלא מבית המשפט, הוא לא טען כי עורך דינו הורה לו לעשות כן ולמעשה נטל את החוק לידי תוך זלזול מופגן בהוראת בית המשפט.

ב. המשיב 1 פנה, כפי שטען בפני השוטרים וכפי שטענה שריפה, לבית החולים תל השומר לצורך קבלת טיפול רפואי בידו ביום 23/7/14. משיב 1 לא הציג כל אישור בגין ביקור זה וכלל לא ברור מדוע הגיע, אם אכן הגיע, לבית חולים זה בשעה ששהה על פי טענתו בבאקה אל גרביה הסמוכה לבית החולים הלל יפה בחדרה.

ג. גירסת המשיב 1 בפני כי שהה כל התקופה בבית שריפה בבאקה אל גרביה עד יום נסיעתו לאילת אינה מתיישבת עם שאר הראיות שהוצגו בפני : משיב 1 מסר לשוטר מטר ביום 16/7/14 כי דודתו שריפה אינה רוצה כי ישהה בביתה ולכן עבר לשהות בבית דודתו אשואק באיזור באקה אל גרביה אך לא פנה

בבקשה לבית המשפט ועשה כן על דעת עצמו. אמירה זו אינה מתיישבת עם טענתו בדיון מיום 5/8/14 והינה מחזקת משמעותית את גירסת דודתו שריפה כי כלל לא התייצב בביתה לצורך מעצר הבית.

ד. עוד התרשמתי למקרא דו"חות השוטרים כי המשיב עשה ככל יכולתו להכשיל את אנשי המשטרה בנסיגות לאתרו. הוא סירב למסור את כתובת אחותו לשוטר מטר ואף ניסה להטעותו בטוענו כי גרה באיזור באקה אל גרביה בעוד אימו טוענת שגרה בנתניה.

מעיון בהודעת משיבה 2 ועדותה בפני מיום 5/8/14 עולה כי משיבה 2 הפרה את התחייבותה בפני בית המשפט מיום 25/6/14. להלן הצהרה כפי שנרשמה ביום 25/6/14 מילה במילה :

"גב' נוגידאת נזמיה ת.ז. 058158841 לאחר שהוזהרה כדין:

ש. מה הקשר שלך למוחמד.

ת. הבן שלי.

ש. איפה את גרה.

ת. בנוגידאת.

ש. תבואי לאחותך.

ת. כן.

ש. את עובדת.

ת. לא, חותמת בלשכה.

ש. יש לך רישיון נהיגה.

ת. לא. אין לי אוטו.

ש. איך תגיעי מבועיינה לאחותך.

ת. הבן שלי או אחי יקחו אותי.

ש. אחותך בהריון בחודש מתקדם.

ת. בחודש שישי.

ש. אוטוטו היא תלד, ויהיה לה קשה לשמור על בנך.

ת. אני אחליף אותה.

ש. את גרה בבועינה תעבירי את החיים שלך לבקה.

ת. אין לי בעיה לעבור לשם. "

(ההדגשה אינה במקור - נ.מ.ל).

משיבה 2 אף נכחה במעמד קביעתם של תנאי השחרור בערובה במועד זה.

משיבה 2 טענה בהודעתה במשטרה כי ליוותה את המשיב 1 פיסית עד באקה אל גרביה ומסרה אותו לידיה של שריפה ומכאן בטחונה כי הגיע לכתובת מעצר הבית אלא שבדיון בפני מסרה בעדותה כי שלחה את המשיב 1 לבאקה אל גרביה ולא הצטרפה אליו בנסיעה זו.

משיבה 2 ידעה בוודאות כבר ביום 16/7/14 על כך שבנה מפר את מעצר הבית שכן השוטר מטר הגיע לביתה, היא שוחחה עם משיב 1 וכך גם עשה השוטר מטר בנוכחותה והודיע למשיב 1 כי עליו להסגיר עצמו. למרות זאת, טוענת משיבה 2 בעדותה מיום 23/7/14 כי יודעת שבנה נמצא במעצר בית בבית שריפה. היתממות זו של משיבה 2 אינה עולה בקנה אחד עם מזכרו של השוטר מטר שתוכנו אינו מוכחש על ידי המשיבים.

עוד עולה ממזכר השוטר מטר כי המשיבה 2 מסרה כי האחות אשואק מתגוררת בנתניה אך סירבה למסור כתובתה ובכך הכשילה את המשטרה בניסיונותיה לאתר משיב 1 ולעצרו.

משיבה 2 אשר התחייבה להחליף המפקחת שריפה בכל עת שתידרש לא עשתה מאומה לצורך כך, לא התעניינה כלל בנעשה עם בנה, גם לאחר שהשוטרים מסרו לה כי הוא מפר את תנאי השחרור.

מכל האמור לעיל עולה כי אם לא די בכך שהמשיבה 2 לא מילאה חובתה, לא הודיעה למשטרה על כך שבנה, משיב 1, מפר את תנאי השחרור בערובה הרי שפעלה להכשיל המשטרה בניסיונות לאתר משיב 1 ולעצרו.

בית המשפט העליון קבע בבש"פ 8396/12 - מוחסן חוסאם נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(4), 7277 בנושא סמכות בית המשפט לחלט ערבויות והרציונל העומד מאחורי חילוט זה כלדקמן :

"אשר לסמכותו של בית המשפט לפי סעיף 51 לחוק המעצרים להורות על חילוט הערבויות, כולן או חלקן, עקב הפרת תנאי השחרור, הרי שמדובר בסמכות רחבה של הערכאה הדיונית אשר הינה מטבעה תלוית נסיבות [ראו,

למשל: פסקאות 15-16 בעניין פלוני; ע"פ 6978/09 מטודי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 2.3.2010) בפסקאות 11-13(להלן: עניין מטודי); פסקה 22 בעניין אלעואדרה]. חילוט הערבות מבהיר לנאשם הספציפי-ומאותת לציבור הנאשמים בכלל - כי ישנו "מחיר" להפרת תנאי השחרור ולהפרת האמון שנתן בו בית המשפט. מעת שקובע בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה להפרת תנאי השחרור קמה הסמכות להורות על חילוט הערבויות, כולן או חלקן. אין לקבל את טענת העורר כי יש להמתין תמיד עם ההחלטה בנוגע לחילוט עד לתום ההליך הפלילי שיינקט כנגדו בגין הפרת הוראה חוקית, משל היה מדובר בחילוט "על תנאי". לטענה זו אין אחיזה בסעיף 51 לחוק המעצרים וקבלתה ככלל גורף תחליש במידה רבה את מוסד השחרור בערובה [השוו לדברי בפסקה 16 לעניין פלוני]."

וכן בבש"פ 10316/08 - יניב גולן נ' מדינת ישראל, תק-על 2008(4), 2519 -

"צויין, כי מטרת הפקדת הערבות היא בראש ובראשונה להרתיע את הנאשם מפני הפרת תנאי השחרור (עניין אבו דין). יפים לעניין זה דבריו של חברי, כבוד השופט ח' מלצר, בבש"פ 3239/08 שוקרון נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 13.5.2008):

"האמצעי של תנאי השחרור, ובייחוד של 'מעצר הבית', נועד להפחית, ככל האפשר, את הפגיעה בחירותם של הנאשמים שקיימת נגדם עילת המעצר. אולם כדי שניתן יהיה להשתמש באמצעי זה, יש צורך להבטיח כי הוא יהיה יעיל ומטרתו תושג. מוסד השחרור מן המעצר בתנאים מגבילים מבוסס על ההנחה שהנאשמים יקיימו את תנאי השחרור, בין היתר בשל החשש שההפרה תחזיר אותם למעצר. סלחנות מוגזמת להפרת תנאי השחרור עלולה לעודד בעקיפין את ההפרות, ובכך לפגום ביעילותו של האמצעי שקבע המחוקק כדי להגן על חירותו של הנאשם... דלדול כוחה שלחלופת המעצר להשיג את מטרתה יוביל לצמצום האפשרות לעשות שימוש באמצעי זה, וכפועל-יוצא מכך יתגבר הכורח - הלא רצוי - להיזקק למעצר מלא מאחורי סורג ובריח."

הנה כי כן, מטרתה של הערבות (כהגדרתה בסעיף 41 לחוק המעצרים) הינה, בין היתר, להרתיע את הנאשם מהפרת תנאי שחרורו. כחלק מהמטרה ההרתעתית, יש מקום - במקרה שבו הופרו תנאי השחרור - לחלט את הערבויות, וכך נקבע במפורש על ידי המחוקק בסעיף 51 לחוק המעצרים. לפיכך, משאין חולק כי העורר הפר- ולא פעם אחת - את תנאי השחרור בערובה, איני רואה כל פסול בהוראה על חילוט הכספים שהופקדו על ידי העורר למטרה זו עצמה."

במקרה שבפני נתן בית המשפט אמון במשיב 1, אם בהחלטה לשחררו בתנאי שחרור בערובה מיום 25/6/14 ואם בהחלטה להמיר את רכיב הפיקוח האלקטרוני שנמנע מהמשיב 1 שלא באשמתו ברכיב של הפקדה כספית.

למרות כל אלו ובשעה שהמשיב מבין את המשמעות של אי עמידה בתנאי השחרור בערובה בחר המשיב להפר שוב ושוב באופן סדרתי את תנאי השחרור בערובה שנקבעו בעניינו עד כדי כך שניתן לומר על פי הראיות שהובאו בפני כי ספק רב אם בכלל מילא אחר תנאי השחרור בערובה מעת שחרורו ועד מעצרו באילת.

משיבה 2 הוכיחה במעשיה במהלך התקופה מיום שחרור משיב 1 ועד מעצרו כי הצהרתה בדיון יום 25/6/14 היתה מן הפה אל החוץ וכי לא היה כלל בכוונתה להחליף את שריפה במלאכת הפיקוח, משיבה 2 כלל לא התעניינה, לדבריה, בקורות משיב 1 למרות שחתמה על ערבות כספית כי תעשה כן ואף טרחה להכשיל השוטרים במילוי תפקידם לפעול למעצר המשיב 1 בשל הפרות תנאי השחרור בערובה.

בהחלטה על חילוט מרבית מסכום הערבויות יש משום שליחת מסר לא רק למשיבים שבפני אלא גם לנאשמים נוספים המשוחררים בערובה ולמפקחים שמונו בעניינם כי בית המשפט רואה בחומרה הפרת תנאי השחרור בערובה מצד נאשמים והפרת התחייבותם של מפקחים במלאכת הפיקוח שאינה משימה קלה על פי רוב.

עם זאת, התחשבתי בטענות משיבה 2 למצב כלכלי קשה אשר הוכחו בפני באופן חלקי במסמכים שהוגשו ומצב רפואי קשה לו טענה משיבה 2 אך לא גובה במסמכים כלשהם.

משיבה 2 טענה כי ההפקדה הכספית שנעשתה על פי החלטתי מיום 7/8/14 חלף רכיב הפיקוח האלקטרוני על ידי המשיב 1, בוצעה במסגרת הלוואה שלקחה משיבה 2 להשגת סכום כסף זה.

אמנם אין משיבה 2 טוענת כי אין לחלט סכום ההפקדה שכן היא זו שפעלה להשגתה אך אציין קביעת בית המשפט העליון בבש"פ 8396/12 - מוחסן חוסאם נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(4), 7277 :

"אשר לטענה כי הכספים שחולטו אינם כספי העורר אלא כספים שאספו בני משפחתו, אשר הסתמכו על דברי העורר כי מעשיו מותרים ואינם חורגים מתנאי השחרור, אין בידי לקבלה. כבר נאמר בעבר כי התחקות אחר מקורות הפיקדון תוך מתן זכות טיעון לכל אחד מהמסייעים להפקדה אינה נכונה עיונית והינה בעייתית מבחינה פרקטית [ראו פסקה 10 לעניין מטודי]."

משקבעתי בהחלטתי מיום 7/8/14 כי "לאור האמור לעיל, בקשת המשיב ועמדת המבקשת אני מורה על שינוי תנאי השחרור בערובה שהוטלו על המשיב עד תום ההליכים באופן שבמקום רכיב הפיקוח האלקטרוני יפקיד המשיב סך של 3,000 ₪ לקופת בית המשפט. הפקדה זו הינה תנאי לשחרורו של המשיב 1" יש לראות בכספים שהופקדו ככספי משיב 1.

לאור האמור לעיל אני מורה על חילוט הערבויות לטובת אוצר המדינה כלדקמן :

משיב 1 :

- א. חילוט סכום ההפקדה הכספית ע"ס 3000 ₪ שהופקדה לקופת בית המשפט ביום 7/7/14.
- ב. חילוט סכום של 4000 ₪ מתוך סכום הערבות העצמית עליה חתם המשיב 1 ביום 25/6/14. הסכום שחולט יופקד לקופת בית המשפט עד יום 1/11/14.

משיבה 2 :

- א. חילוט סכום של 3000 ₪ מתוך סכום הערבות עליה חתמה משיבה 2 ביום 25/6/14. הסכום שחולט יופקד לקופת בית המשפט עד יום 1/11/14.

ניתנה היום 19/08/2014

זכות ערר לבית המשפט המחוזי בנצרת.

המזכירות תעביר ההחלטה לב"כ הצדדים ולמשיבה 2.